

Kun valloittaminen on tärkeämpää kuin itse akti

Valtavasti teatterillista potentiaalia, seikkailua ja röyhkeyttä. Ihmiskuvan syvyys erottaa Don Juanin sovinnaisista nykykomedioista, kertoo esityksen ohjaaja Pasi Lampela. Kolmensadan vuoden takainen esitys välttää tunkkaisuuden ja pölyn, edelleen ja yhä, se on vapaa myös aikakauden konventioista. Mielensä ajalehtivat surulliset halpaviihteen esimerkkitapaukset, Temptation Island ja Big Brother.

Ohjaaja vastaa enemmän kuin ensi-illan

Synkkien tarinoiden ohjaaja tarttui komediaan, ja tietää että yhtään helpommalla ei pääse. Kuukauden takaisen ensi-illan jälkeen, ohjaaja Pasi Lampela on Turun kaupunginteatterin pienellä näyttämöllä taas, ja jännittää hirmuisesti. Kun olisi huolissaan ongelmateinistä, josta ei tiedä mihin matkaa ja mihin suuntaan, kertoo Pasi Lampela. Etäsuhteen myötä esityksen henki saattaa liudentua tai kuosi pettää, mutta myös päinvastoin. Koskaan ei tiedä, mikä yleisölle on merkityksellistä taputusten verran, tällä kertaa. Se yllättää aina.

Alkasko jo nukuttaa

Oranssihehkuisen vaahterapuureunaisen Aurajoen reunaan ovat kävelleet muutamat kirjamessevieraat, istahtaneet kaupunginteatterin lämpion puisille ikkunapenkeille. He juttelevat lapsista ja lapsenlapsista. Alkasko jo nukuttaa, kysyy teatteriin talutettu puoliso kohtalotoveriltaan, kun sisäänsoittokaan ei kilissyt vielä.

Kuin ylhäältä tipahtaneina viinipulloryppäitä, barokkiperuukkeja, tassuamme ja vesiklosetti. Kasaan lyssähtänyt kristallikruunu tuhoisan lopun merkinä. Tuubansoittaja Kari Lilja asettuu wc-istuimelle ensitö-rähdykseen valmiina. Suurin piru, lurjus, peto, mikään ei ole kuumaa tai kylmää, sanoo Sganarelle. Vaikiintuminen sopii narreille, se on taivaan ja minun välinen asia, sanoo Don Juan. Never heard singahtaa

tarkimpaan yläseemäiseen osumaansa. Näyttelijätähdet Eero Aho ja Hannes Suominen luovat näyttämölle sellaisen säkenöivän varmuuden, että kollegoiden on turvallista venyä parhaimpiinsa.

Don Juan on kulttuuriperintöteko

Taiteellinen teatteri on uhanalainen laji, kun kaupallinen ja populistinen viihde leviää maakunnissa lupiinien, jättipalsamien lailla. Samoja asioita, samoja esityksiä jokaisessa laitoksessa, vahvaa omaäänisyyttä ei kuulu. Vähän pelottaa tämä suomalainen pliisuilu. murehtii Pasi Lampela

Teksti ja kuva:

Ilkka Tahvanainen

outojapainotuksia.com